پیک بامیان
۴
پنجشنبه ۱۰ حوت ۱۴۰۴ ه‍.ش
4 Thursday 10 Sep 2026
سال بیست و سوم

ده‌ها خانواده‌ی عشایری در ولسوالی کهمرد؛ زمستان سخت و کمبود آب آشامیدنی

هشدار: ۱۲ کودک در ۴۸ ساعت گذشته جان باختند

□ هنر برومند \ هیئت‌های در حال حرکت در هندوکش و قله‌های برفی

ده‌ها خانواده‌ی عشایری در ولسوالی کهمرد با زمستان سخت و کمبود شدید آب آشامیدنی روبه‌رو هستند. به گفته‌ی باشندگان، در ۴۸ ساعت گذشته دست‌کم ۱۲ کودک بر اثر سرمای شدید و بیماری‌های ناشی از آن جان باخته‌اند. بیشتر این خانواده‌ها در ۶ تا ۱۲ کیلومتری جنوب مرکز ولسوالی زندگی می‌کنند و تا نزدیک‌ترین منبع آب سالم، راه پیمودن بیش از ۲ ساعت است.

به گفته‌ی باشندگان، بیشتر این کودکان بر اثر اسهال و تب شدید جان داده‌اند. آن‌ها می‌گویند که در بسیاری از موارد، خانواده‌ها نتوانسته‌اند به‌موقع کودکان بیمار را به شفاخانه برسانند، زیرا راه‌ها برف‌گرفته و وسیله‌ی نقلیه در دسترس نیست. یک مرد عشایری گفت: «دو نوه‌ی من در یک هفته از دست رفتند، چون نتوانستیم آب پاک برای‌شان پیدا کنیم.»

ولسوالی کهمرد در ارتفاع ۲۶۰۰ متری از سطح دریا قرار دارد و زمستان در آن معمولاً از اواخر آبان آغاز می‌شود. امسال برف از ۱۷ عقرب باریدن گرفت و تا اکنون بیش از ۱۴۰ سانتی‌متر برف در برخی مناطق ثبت شده است. بسیاری از چشمه‌ها یخ بسته و جوی‌های کوچک خشک شده‌اند. خانواده‌ها ناچار اند برف را ذوب کنند، اما سوخت نیز کمیاب است.

شمار دقیق خانوارهای آسیب‌دیده هنوز ثبت نشده، اما برآوردها نشان می‌دهد که ۱۰۰ خانوار عشایری در ۷ منطقه‌ی ییلاقی زندگی می‌کنند. ۳۲ خانوار دیگر در منطقه‌ی «سرچشمه‌ی بید» در ۳۰ کیلومتری شمال‌غرب مرکز ولسوالی نیز از کمبود آب و مواد غذایی شکایت دارند. به گفته‌ی آن‌ها، تا کنون هیچ کمک رسمی به آن‌ها نرسیده است.

مسئولان محلی می‌گویند که گزارش‌ها را دریافت کرده‌اند و تلاش می‌کنند تا هفته‌ی آینده یک تیم طبی و چند موتر آب‌رسان به منطقه بفرستند. اما باشندگان می‌گویند وعده‌های مشابه را بارها شنیده‌اند و تا زمانی که کمک واقعی نرسد، باور ندارند. یک ریش‌سفید گفت: «ما نمی‌خواهیم ترحم کسی را بکشد، فقط می‌خواهیم فرزندان‌مان زنده بمانند.»

دهقان بیش‌از‌حد از خاک استفاده کرد؛ حالا زمینش سنگ شده است

هشدار: ۱۲ کودک در ۴۸ ساعت گذشته جان باختند

□ هنر برومند \ هیئت‌های در حال حرکت در هندوکش و قله‌های برفی

ده‌ها خانواده‌ی عشایری در ولسوالی کهمرد با زمستان سخت و کمبود شدید آب آشامیدنی روبه‌رو هستند. به گفته‌ی باشندگان، در ۴۸ ساعت گذشته دست‌کم ۱۲ کودک بر اثر سرمای شدید و بیماری‌های ناشی از آن جان باخته‌اند. بیشتر این خانواده‌ها در ۶ تا ۱۲ کیلومتری جنوب مرکز ولسوالی زندگی می‌کنند و تا نزدیک‌ترین منبع آب سالم، راه پیمودن بیش از ۲ ساعت است.

به گفته‌ی باشندگان، بیشتر این کودکان بر اثر اسهال و تب شدید جان داده‌اند. آن‌ها می‌گویند که در بسیاری از موارد، خانواده‌ها نتوانسته‌اند به‌موقع کودکان بیمار را به شفاخانه برسانند، زیرا راه‌ها برف‌گرفته و وسیله‌ی نقلیه در دسترس نیست. یک مرد عشایری گفت: «دو نوه‌ی من در یک هفته از دست رفتند، چون نتوانستیم آب پاک برای‌شان پیدا کنیم.»

ولسوالی کهمرد در ارتفاع ۲۶۰۰ متری از سطح دریا قرار دارد و زمستان در آن معمولاً از اواخر آبان آغاز می‌شود. امسال برف از ۱۷ عقرب باریدن گرفت و تا اکنون بیش از ۱۴۰ سانتی‌متر برف در برخی مناطق ثبت شده است. بسیاری از چشمه‌ها یخ بسته و جوی‌های کوچک خشک شده‌اند. خانواده‌ها ناچار اند برف را ذوب کنند، اما سوخت نیز کمیاب است.

شمار دقیق خانوارهای آسیب‌دیده هنوز ثبت نشده، اما برآوردها نشان می‌دهد که ۱۰۰ خانوار عشایری در ۷ منطقه‌ی ییلاقی زندگی می‌کنند. ۳۲ خانوار دیگر در منطقه‌ی «سرچشمه‌ی بید» در ۳۰ کیلومتری شمال‌غرب مرکز ولسوالی نیز از کمبود آب و مواد غذایی شکایت دارند. به گفته‌ی آن‌ها، تا کنون هیچ کمک رسمی به آن‌ها نرسیده است.

مسئولان محلی می‌گویند که گزارش‌ها را دریافت کرده‌اند و تلاش می‌کنند تا هفته‌ی آینده یک تیم طبی و چند موتر آب‌رسان به منطقه بفرستند. اما باشندگان می‌گویند وعده‌های مشابه را بارها شنیده‌اند و تا زمانی که کمک واقعی نرسد، باور ندارند. یک ریش‌سفید گفت: «ما نمی‌خواهیم ترحم کسی را بکشد، فقط می‌خواهیم فرزندان‌مان زنده بمانند.»

سفیدهٔ سیاه‌پر؛ مسابقه‌ی کبوترهای پرنده‌ی ولسوالی سنگ‌آب

پرواز بیش از ۱۲۰ کبوتر در مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در ولسوالی سنگ‌آب؛ صاحبان برنده‌ی مسابقه با کبوترهای خود در کنار خط پایان

سنگ‌آب، ۱۴ جدی ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی دشت‌های اطراف سنگ‌آب نشسته بود، ده‌ها مرد و پسر با قفس‌های کوچک چوبی در میدان مرکزی ولسوالی جمع شدند. داخل قفس‌ها کبوترهایی بودند که از ساعت‌ها پیش آماده‌ی پرواز شده بودند. این روز، برای بسیاری از باشندگان، تنها یک مسابقه نبود؛ روزی بود که نام خانواده‌ها، محله‌ها و حتی روستاها در آن معنا پیدا می‌کرد.

مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در سنگ‌آب از سال ۱۳۹۲ ه‍.ش آغاز شده و هر سال تعداد بیشتری از مردم منطقه در آن شرکت می‌کنند. امسال ۱۲۰ کبوتر از ۱۸ تیم در این رقابت حضور داشتند. هر تیم از سه کبوتر تشکیل شده بود و قرار بود پرنده‌ها از یک نقطه‌ی دور رها شوند و به خانه‌های خود برگردند. برنده کسی بود که کبوترهایش در کمترین زمان و با بیشترین دقت به خانه می‌رسیدند.

حاجی نورالله سنگ‌آبی، که بیش از ۴۰ سال است کبوتر پرورش می‌دهد، می‌گوید که راز موفقیت در آب و دانه نیست. «کبوتر باید بداند کجا بزرگ شده است. اگر جای خانه‌اش را فراموش کند، هیچ‌چیز دیگر فایده ندارد.» به همین دلیل، بسیاری از پرورش‌دهندگان تلاش می‌کنند تا کبوترهای جوان را از همان روزهای اول به اطراف خانه عادت دهند.

مسابقه ساعت ۶ صبح با شلیک هوایی آغاز شد. کبوترها یکی‌یکی رها شدند و مسیر پرواز آن‌ها از بالای کوه‌های شرقی سنگ‌آب تا دشت‌های غربی ادامه داشت. مسافت تقریبی ۳۵ کیلومتر بود. داوران در سه نقطه ایستاده بودند و زمان ورود هر کبوتر را با دقت ثبت می‌کردند. نخستین کبوتر حدود ساعت ۸:۴۰ دقیقه به خانه رسید، اما برنده‌شدن تنها به سرعت بستگی نداشت.

در پایان، کبوتر سفیدهٔ سیاه‌پر، متعلق به تیم «عقاب‌های سنگ‌آب»، اول شد. این کبوتر ۳۸ دقیقه و ۱۲ ثانیه زودتر از دومین کبوتر به خانه رسید. صاحب تیم، محمد یونس سنگ‌آبی، گفت که این کبوتر را از جوجگی خودش پرورش داده است. او می‌گوید: «این پرنده را نباید فروخت. هر بار که برگشت، یک فرزند دیگر در خانه‌ی ما متولد شد.»

جایزه‌ی اول ۵۰ هزار افغانی نقد و یک جام بود. جایزه‌ی دوم ۳۰ هزار افغانی و جایزه‌ی سوم ۱۵ هزار افغانی تعیین شده بود. همچنین برای ۱۰ کبوتر بعدی تشویقی در نظر گرفته شده بود. اما برای بسیاری، ارزش واقعی مسابقه در پول نبود. بعد از اعلام نتایج، مردم کبوترهای برنده را بوسیدند، آب و دانه دادند و دوباره در قفس‌ها گذاشتند.

با این حال، همه‌چیز بی‌دردسر پیش نرفت. چند تیم شکایت کردند که کبوترهای برنده بیش از حد تمرین کرده بودند و نباید در مسابقه‌ی عمومی شرکت می‌کردند. کمیته‌ی برگزاری پس از بررسی اعلام کرد که هیچ قانونی این کار را منع نکرده است. با وجود این، قرار است برای سال آینده شرایط روشن‌تری تعیین شود تا اختلاف تکرار نشود.

پیک بامیان
۴
پنجشنبه ۱۰ حوت ۱۴۰۴ ه‍.ش
4 Thursday 10 Sep 2026
سال بیست و سوم

سفیدهٔ سیاه‌پر؛ مسابقه‌ی کبوترهای پرنده در ولسوالی سنگ‌آب

پرواز بیش از ۱۲۰ کبوتر در مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در ولسوالی سنگ‌آب؛ صاحبان برنده‌ی مسابقه با کبوترهای خود در کنار خط پایان

سنگ‌آب، ۱۴ جدی ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی دشت‌های اطراف سنگ‌آب نشسته بود، ده‌ها مرد و پسر با قفس‌های کوچک چوبی در میدان مرکزی ولسوالی جمع شدند. داخل قفس‌ها کبوترهایی بودند که از ساعت‌ها پیش آماده‌ی پرواز شده بودند. این روز، برای بسیاری از باشندگان، تنها یک مسابقه نبود؛ روزی بود که نام خانواده‌ها، محله‌ها و حتی روستاها در آن معنا پیدا می‌کرد.

مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در سنگ‌آب از سال ۱۳۹۲ ه‍.ش آغاز شده و هر سال تعداد بیشتری از مردم منطقه در آن شرکت می‌کنند. امسال ۱۲۰ کبوتر از ۱۸ تیم در این رقابت حضور داشتند. هر تیم از سه کبوتر تشکیل شده بود و قرار بود پرنده‌ها از یک نقطه‌ی دور رها شوند و به خانه‌های خود برگردند. برنده کسی بود که کبوترهایش در کمترین زمان و با بیشترین دقت به خانه می‌رسیدند.

حاجی نورالله سنگ‌آبی، که بیش از ۴۰ سال است کبوتر پرورش می‌دهد، می‌گوید که راز موفقیت در آب و دانه نیست. «کبوتر باید بداند کجا بزرگ شده است. اگر جای خانه‌اش را فراموش کند، هیچ‌چیز دیگر فایده ندارد.» به همین دلیل، بسیاری از پرورش‌دهندگان تلاش می‌کنند تا کبوترهای جوان را از همان روزهای اول به اطراف خانه عادت دهند.

مسابقه ساعت ۶ صبح با شلیک هوایی آغاز شد. کبوترها یکی‌یکی رها شدند و مسیر پرواز آن‌ها از بالای کوه‌های شرقی سنگ‌آب تا دشت‌های غربی ادامه داشت. مسافت تقریبی ۳۵ کیلومتر بود. داوران در سه نقطه ایستاده بودند و زمان ورود هر کبوتر را با دقت ثبت می‌کردند. نخستین کبوتر حدود ساعت ۸:۴۰ دقیقه به خانه رسید، اما برنده‌شدن تنها به سرعت بستگی نداشت.

در پایان، کبوتر سفیدهٔ سیاه‌پر، متعلق به تیم «عقاب‌های سنگ‌آب»، اول شد. این کبوتر ۳۸ دقیقه و ۱۲ ثانیه زودتر از دومین کبوتر به خانه رسید. صاحب تیم، محمد یونس سنگ‌آبی، گفت که این کبوتر را از جوجگی خودش پرورش داده است. او می‌گوید: «این پرنده را نباید فروخت. هر بار که برگشت، یک فرزند دیگر در خانه‌ی ما متولد شد.»

جایزه‌ی اول ۵۰ هزار افغانی نقد و یک جام بود. جایزه‌ی دوم ۳۰ هزار افغانی و جایزه‌ی سوم ۱۵ هزار افغانی تعیین شده بود. همچنین برای ۱۰ کبوتر بعدی تشویقی در نظر گرفته شده بود. اما برای بسیاری، ارزش واقعی مسابقه در پول نبود. بعد از اعلام نتایج، مردم کبوترهای برنده را بوسیدند، آب و دانه دادند و دوباره در قفس‌ها گذاشتند.

با این حال، همه‌چیز بی‌دردسر پیش نرفت. چند تیم شکایت کردند که کبوترهای برنده بیش از حد تمرین کرده بودند و نباید در مسابقه‌ی عمومی شرکت می‌کردند. کمیته‌ی برگزاری پس از بررسی اعلام کرد که هیچ قانونی این کار را منع نکرده است. با وجود این، قرار است برای سال آینده شرایط روشن‌تری تعیین شود تا اختلاف تکرار نشود.

پیک بامیان
۴
پنجشنبه ۱۰ حوت ۱۴۰۴ ه‍.ش
4 Thursday 10 Sep 2026
سال بیست و سوم

سفیدهٔ سیاه‌پر؛ مسابقه‌ی کبوترهای پرنده در ولسوالی سنگ‌آب

پرواز بیش از ۱۲۰ کبوتر در مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در ولسوالی سنگ‌آب؛ صاحبان برنده‌ی مسابقه با کبوترهای خود در کنار خط پایان

سنگ‌آب، ۱۴ جدی ۱۴۰۳: صبح زود، وقتی هنوز مه روی دشت‌های اطراف سنگ‌آب نشسته بود، ده‌ها مرد و پسر با قفس‌های کوچک چوبی در میدان مرکزی ولسوالی جمع شدند. داخل قفس‌ها کبوترهایی بودند که از ساعت‌ها پیش آماده‌ی پرواز شده بودند. این روز، برای بسیاری از باشندگان، تنها یک مسابقه نبود؛ روزی بود که نام خانواده‌ها، محله‌ها و حتی روستاها در آن معنا پیدا می‌کرد.

مسابقه‌ی سالانه‌ی کبوترهای پرنده در سنگ‌آب از سال ۱۳۹۲ ه‍.ش آغاز شده و هر سال تعداد بیشتری از مردم منطقه در آن شرکت می‌کنند. امسال ۱۲۰ کبوتر از ۱۸ تیم در این رقابت حضور داشتند. هر تیم از سه کبوتر تشکیل شده بود و قرار بود پرنده‌ها از یک نقطه‌ی دور رها شوند و به خانه‌های خود برگردند. برنده کسی بود که کبوترهایش در کمترین زمان و با بیشترین دقت به خانه می‌رسیدند.

حاجی نورالله سنگ‌آبی، که بیش از ۴۰ سال است کبوتر پرورش می‌دهد، می‌گوید که راز موفقیت در آب و دانه نیست. «کبوتر باید بداند کجا بزرگ شده است. اگر جای خانه‌اش را فراموش کند، هیچ‌چیز دیگر فایده ندارد.» به همین دلیل، بسیاری از پرورش‌دهندگان تلاش می‌کنند تا کبوترهای جوان را از همان روزهای اول به اطراف خانه عادت دهند.

مسابقه ساعت ۶ صبح با شلیک هوایی آغاز شد. کبوترها یکی‌یکی رها شدند و مسیر پرواز آن‌ها از بالای کوه‌های شرقی سنگ‌آب تا دشت‌های غربی ادامه داشت. مسافت تقریبی ۳۵ کیلومتر بود. داوران در سه نقطه ایستاده بودند و زمان ورود هر کبوتر را با دقت ثبت می‌کردند. نخستین کبوتر حدود ساعت ۸:۴۰ دقیقه به خانه رسید، اما برنده‌شدن تنها به سرعت بستگی نداشت.

در پایان، کبوتر سفیدهٔ سیاه‌پر، متعلق به تیم «عقاب‌های سنگ‌آب»، اول شد. این کبوتر ۳۸ دقیقه و ۱۲ ثانیه زودتر از دومین کبوتر به خانه رسید. صاحب تیم، محمد یونس سنگ‌آبی، گفت که این کبوتر را از جوجگی خودش پرورش داده است. او می‌گوید: «این پرنده را نباید فروخت. هر بار که برگشت، یک فرزند دیگر در خانه‌ی ما متولد شد.»

جایزه‌ی اول ۵۰ هزار افغانی نقد و یک جام بود. جایزه‌ی دوم ۳۰ هزار افغانی و جایزه‌ی سوم ۱۵ هزار افغانی تعیین شده بود. همچنین برای ۱۰ کبوتر بعدی تشویقی در نظر گرفته شده بود. اما برای بسیاری، ارزش واقعی مسابقه در پول نبود. بعد از اعلام نتایج، مردم کبوترهای برنده را بوسیدند، آب و دانه دادند و دوباره در قفس‌ها گذاشتند.

با این حال، همه‌چیز بی‌دردسر پیش نرفت. چند تیم شکایت کردند که کبوترهای برنده بیش از حد تمرین کرده بودند و نباید در مسابقه‌ی عمومی شرکت می‌کردند. کمیته‌ی برگزاری پس از بررسی اعلام کرد که هیچ قانونی این کار را منع نکرده است. با وجود این، قرار است برای سال آینده شرایط روشن‌تری تعیین شود تا اختلاف تکرار نشود.

پیک بامیان
۴
پنجشنبه ۱۰ حوت ۱۴۰۴ ه‍.ش
4 Thursday 10 Sep 2026
سال بیست و سوم